

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת פְּנִיחָס

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרַךְ כ"א - חֻלְקֵי י"ד

קוֹנְטֵרְס 614

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיחָתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

לומדים שעה אחת בשבת זהר הקדוש מקבלים את השכר הזה – ועוד יותר שמקבלים שכר על תורה לשמה כי תורת הסוד הוא תורה לשמה (ראה אור הזהר).

בא וראה כמה גדול כח השמחה, שאלישע הנביא כאשר רצה שתשרה עליו רוח הקדוש בקש שינגנו לפניו, שנאמר (מלכים ב פרק ג טו) ועתה קחו לי מנגן והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ה'. וכתוב בזהר הקדוש שפכל שהלמוד יותר עמוק ופנימי כך בונה שמים עליונים ומגיע לעולמות העליונים. עתה מבינים איך שהזהר הקדוש שהוא למוד פנימיות התורה, עם השמחה שגם היא מחלק הפנימי של הנשמה, ובשבת קדש שהוא עולם הנשמות – מעין עולם הבא, ערכם גבוה מאד לערך מיליון שנה תורה.

עתה אלו שלומדים זהר הקדוש יוכלו לענות על השאלה של צפית לישועה מפני שהם טרחו ועמלו להביא את המשיח, ועוד שכשישאלו אותם עסקת בתורה? הם יענו: אני למדתי כל יום זהר הקדוש ובפרט בשבת, ולמדתי כמו מאה אלף אברכים ביום אחד 10 שעות. ועוד זכיתי לאחרים שילמדו בזהר הקדוש, כדי שהמשיח לא יהיה בצער.

ומי שלא לומד זהר הקדוש מה יאמר כשמשיח יבוא, מה עשיתי לקרוב הגאולה, ובאיזה פנים יקבל את המשיח, אם יזכה.

והרי ידוע כשהמשיח יבוא, יראה באצבע על כל אלו שלמדו זהר הקדוש: אתה עזרת לי לבוא. ואיזו בושה תהיה למי שלא עזר לו לבוא, ואיזה מין צפית לישועה הוא אם לא עושה שום פעולה למענו.

ונספר ספור נפלא מבעל בית הלוי זצ"ל, רבה של סלוצק שהיה מגדולי הדור, ואחר שנים עבר לורשה. ספרו שבעיר בריסק אחר שהרב עזב, נשאר אלפי יהודים והיו צריכים רב, אז הכינו משלחת של אנשים נכבדים ואמרו להם ללכת לעיר ורשה לבקש מבעל בית הלוי להיות רב העיר. אמרו לו כך וכך יש גדולי עולם שישבו בה לפנים, וכעת אין מי שישב על כסא הרב, הרב סרב בתקו. "עמי היתה ושלחתיה". לא חסר לי כלום כאן, די לי מרבנות. התחילו לפיסו וכו' ולא עזר כלום. בסוף קם אחד ואמר: "מחילה מכבוד הרב, אבל הרב צריך לדעת שבעירנו בריסק, מחכים שלשים אלף יהודים שהרב יבוא, וכי הרב יכול לסרב?! ברגע ששמע זאת הרב, אמר ששום תרוץ לא יעזר, ואם יהודים מחכים אי אפשר

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה כְּלוּלִים כָּל שְׁשִׁים רְבּוּא נְשֻׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, כְּדַבְּרָתְךָ רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זֶהֱר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהֵימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תֵּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְוָה תַתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר זִי"ע וְיִבְטְלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְיַחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף כָּלֵל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פַּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מְשֻׁנוּת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֶנֶת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עַכ"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזֶּה: הַרְבֵּי רַבִּי בְרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעֵמֶר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזֶּהֱר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לִקַּח הַסֵּפֶר הַזֶּהֱר בְּיַדִּי קָדְשׁוֹ וְרָקַד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדֵי דְקָדְשָׁה מְשֻׁמַּחַת הַיּוֹם וּמְשֻׁמַּחַת הַתּוֹרָה נִשְׁקַבְּ בְּפִי קָדְשׁוֹ אֶת סֵפֶר הַזֶּהֱר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי]. (טַעֲמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהֱר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעֲנִיּוֹת וְגִזְרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזָה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזֶּהֱר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָהּ לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קָדְשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זֶהֱר לְעַלּוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפְרַע עֲצַת אוּיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵּן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים "וְיִקְרָאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְץ אֲבִיךָ".

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשִׁתְּתָפִים וּמְתַאֲחָדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלֵם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יִהְיֶה לְאַלְף" שְׁאֵפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר, וּבְפִלָּא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֶר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עַכ"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֶּהֱר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוֹ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפַטֵּר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֲגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁו"ת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכֵן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

להתעכב. אמר ה"חפץ חיים", מכאן רואים כפאָשר מחכים כל כך הרבה יהודים – אין יכולים להתעכב, כך כלפי השמים, אם יראו בשמים שאנחנו מחכים באמת לביאת המשיח, לא יוכלו יותר לעכב את ביאתו!

אם כך אין הדבר תלוי אלא בנו, וכמה שיותר יהודים יצטרפו למפעל הקדוש בלמוד והפצת הזהר הקדוש שבזה מקימים באפן הכי הטוב את צפית לישועה, בודאי תכף מן השמים ישלחו לנו את משיח צדקנו במהרה בימינו ברחמים אמן!

מורי ורבותי! הרעיא מהימנא - משה רבינו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי אומרים לנו, שכשנלמד זהר הקדוש נצא מן הגלות ברחמים. הבה נתבונן, בשמים כבר הסכימו לכך מזמן, רק מחכים עלינו שנקים. וכידוע שחבדים קדם אתערותא דלתתא כמבאר בזהר הקדוש (פרשת לך לך דף ע"ז), הלא בודאי כפאָשר יראו בשמים שאנו לומדים זהר הקדוש, זאת אומרת שאנו מחכים באמת לביאת המשיח, תכף נגאל ברחמים.

אנחנו אומרים כל יום אני מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח, אחכה לו בכל יום שיבוא, והרבה שרים מדי יום את הנגון היפה להתעוררות אחכה לו.

משה רבינו, אליהו הנביא והרשב"י זיע"א, מגלים לנו שאנחנו בלמוד הזהר מביאים את הגאולה, ורק על ידי זה יבוא ולא על ידי דבר אחר, כך אומר הרשב"י בדיא יפקון מן גלותא.

והעמיד לנו השי"ת את קדוש השם רבינו הרמח"ל זיע"א, אשר רבינו הגר"א זיע"א אמר: אלו הייתי חי בימי הייתי הולך ברגל (מוליך לאיטליה – שזה בערך כמה שנים) להקביל פניו הקדושים, ועוד אמר אשר במסלת ישרים אין אפלו אות אחת יתרה. והוא הצדיק הקדוש הזה (הרמח"ל), אמר שאין עצה אחרת אלא זו – למוד הזהר הקדוש - לבטל הגזרות, ולהמשיך הישועות, ומה שכתוב בזהר הקדוש: בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי" זהו דוקא ולא רק בתורת סגלה.

אשר על כן כל אלו שלומדים זהר הקדוש עליהם נאמר אחכה לו בכל יום שיבוא, שעל ידי למודם בזהר הקדוש מקרבים ומביאים את הגאולה ברחמים.

נִקְרָאוּ עַל שֵׁם הַמַּלְכָּה, שְׁנָאֲמַר
עָלֶיהָ (משלי לא) רְבוֹת בְּנוֹת עֲשׂוֹ
חֵיל וְאֵת עֲלִית עַל פְּלָנָה. אָבֵל
אִם יֵשׁ צַדִּיק שְׁזַכִּיחוּ וּמַעֲשָׂיו
לְהַאִיר בָּהֶם אֵת הַמַּלְכָּה, וּלְפָשֵׁט
מִמֶּנָּה לְבוּשֵׁי קְדֻרוֹת הַפְּשׁוּטִים
וּלְקַשֵּׁט אוֹתָהּ בְּלְבוּשִׁים שֶׁל
גְּנוּבִים מֵאִירִים שֶׁל סוּדוֹת הַתּוֹרָה,
מִה פְתוּב בּוֹ? וּרְאִיתִיהָ לְזִכֹּר
בְּרִית עוֹלָם. וּרְאִיתִיהָ, בְּסוּדוֹת
מֵאִירִים שֶׁל הַתּוֹרָה, שְׂאוֹר נִקְרָא
ר"ז. זְהוּ שְׁכַתוֹב (משלי ו) כִּי נָר
מִצְוָה וְתוֹרָה אוֹר. וּבְסוּדוֹת הֵלְלוּ
נֶאֱמַר וּרְאִיתִיהָ.

וּבְאוֹתוֹ זְמַן עוֹלָה מִמֶּנּוּ רְגֵז בְּנוֹ,
(אסתר ז) וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה,
וַיֹּאמֶר לָהּ הַמֶּלֶךְ בְּתַפְלַת
הַעֲמִידָה לְפָנָיו, (שם ה) מַה שְּׂאֵלְתָךְ
וַיִּנְתֵּן לָךְ וּמַה בְּקִשְׁתָּךְ. בְּאוֹתוֹ
זְמַן שְׂאוֹלַת עַל גְּאֻלְתָּהּ וּבְנִיָּה
עִמָּה, זְהוּ שְׁכַתוֹב (שם ט) תִּנְתֵּן לִי
נַפְשִׁי בְּשֵׂאֵלְתִי וְעַמִּי בְּבִקְשָׁתִי.
אָבֵל קִשְׁת שְׁנֵרְאִית בְּעוֹלָם
בְּגֻלוֹת, שְׁעָבֵד הוּא, לְפַעֲמִים
יֵצֵא בְשִׁלְמוֹת, כְּשִׁבְנֵי מַכְשִׁירִים
מַעֲשֵׂיהֶם, וְלַפְעֲמִים לֹא נִמְצָא
בְשִׁלְמוֹת, כְּשִׁבְנֵי לֹא מַכְשִׁירִים
מַעֲשֵׂיהֶם.

וְאִם לֹא בְּגֵלל אוֹת יו"ד שֶׁל שְׂדִי
שִׁקְנָא עָלֶיהָ פְּנִחַס שֶׁהִגִּיחַ עֲלָיו
מִשְׁבֹּטוֹ שֶׁל שְׁמַעוֹן, הָיוּ הוֹרְגִים
אוֹתוֹ וַמֵּאֲבָדִים אוֹתוֹ מִן הָעוֹלָם.
וּמִשׁוּם זֶה, (איוב ד) זָכַר נָא מִי
הוּא נָקִי אָבֵד - זֶה פְּנִחַס. וְאִיפֹה
רְשָׁעִים נִכְחָדוּ - אֵלּוּ שְׁמַעֲשֵׂיהֶם
כְּשִׁרִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ וּמִקְנָאִים עַל
שְׂמוֹ וּמִקְדָּשִׁים אוֹתוֹ בְּרַבִּים, כְּךָ
מִקְדָּשִׁים אוֹתוֹ לְמַעַלָּה בֵּין מִמְּנֵי
שְׂאָר הַעֲמִים, וְנוֹדְעִים לוֹ כֹּל
מִמֶּנָּה בְּכַנּוּיָו. אָבֵל יִשְׂרָאֵל
נוֹדְעִים לְמַעַלָּה הַכֹּל בְּשֵׁם יְהו"ה,
שֶׁהוּא מַחִיָּה כֹּל הַכַּנּוּיִים.

וְכִי שֵׁם וְכַנּוּי מַעִיד עֲלָיו. א"ל מַעִיד עֲלָיו שֵׁי שֶׁ לוֹ יְכַלֵּת עַל כָּל אֵל, זְהוּ שְׁכַתוֹב אֲנִי אֲדַרְשׁ אֵל אֵל - בַּעַל הָאֵל. אֱלֹהִים מַעִיד עֲלָיו שֶׁהוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים. אֲדַנְיִי מַעִיד עֲלָיו שֶׁהוּא אֲדוֹנִי

רֵאשֶׁם, וְנִתְדַלְדְּלוּ אֲנָשֵׁי מַעֲשֵׂה. וְדָאֵי אֲנָשֵׁי מַעֲשֵׂה
אֲתַקְרִיאוּ, עַל שֵׁם מִטְרוֹנִיתָא, דְּאֲתַמַּר עָלָה (משלי לא) רְבוֹת
בְּנוֹת עֲשׂוֹ חֵיל וְאֵת עֲלִית עַל פְּלָנָה. אָבֵל אִי אֵית צַדִּיק,
דְּזַכּוּי וְעוֹבְדוּי לְאַנְהָרָא, בְּהוֹן מִטְרוֹנִיתָא, וּלְמַפְשֵׁט מִנָּה
לְבוּשֵׁי קְדֻרוֹתָא דְּפִשְׁטִין וּלְקַשְׁטָא לָהּ בְּלְבוּשֵׁין דְּגוּוּנִין
נְהִירִין דְּרִזִּין דְּאוֹרִייתָא, מַה כְּתִיב בֵּיהּ, וּרְאִיתִיהָ לְזִכֹּר
בְּרִית עוֹלָם. וּרְאִיתִיהָ, בְּרִזִּין נְהִירִין דְּאוֹרִייתָא, דְּאוֹרִי
ר"ז אֲתַקְרִי, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (משלי ו) כִּי נָר מִצְוָה וְתוֹרָה
אוֹר. וּבְאֵלִין רִזִּין אֲתַמַּר וּרְאִיתִיהָ.

וּבְחַהּוּא זְמַנָּא סָלִיק מַגִּיחַ רוּגְזָא דְבַרְיָה, (אסתר ז) וַחֲמַת
הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה, וַיִּמָּא לָהּ מַלְכָּא בְּצִלוֹתָא
דְּעַמִּידָה קַמִּיָּה, (אסתר ה) מַה שְּׂאֵלְתָךְ וַיִּנְתֵּן לָךְ וּמַה
בְּקִשְׁתָּךְ. בְּחַהּוּא זְמַנָּא, שְׂאֵלְתָא עַל פּוֹרְקָנָא דִּילָהּ, וּבְנִיָּה
עַמִּיָּה, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (אסתר ז) תִּנְתֵּן לִי נַפְשִׁי בְּשֵׂאֵלְתִי
וְעַמִּי בְּבִקְשָׁתִי. אָבֵל קִשְׁת דְּאֲתַחֲזִיא בְּעֵלְמָא בְּגֻלוֹתָא,
דְּעַבְדָּא אִיהוּ, זְמַנִּין דְּנַפְסִיק בְּשִׁלְמוֹ, כַּד בְּנוּ מַכְשִׁירִין
עוֹבְדוּי, וְלְזַמְנִין לֹא אֲשַׁתַּכַּח בְּשִׁלְמוֹ, כַּד בְּנוּ לֹא
מַכְשִׁירִין עוֹבְדוּי (כאן חסר).

וְאִי לֹא בְּגֵין אוֹת יו"ד דְּשְׂדִי דְקָנִי עָלָה פְּנִחַס דְּאֲגִין
לִיָּה מִשְׁבֹּטָא דְשְׁמַעוֹן הוּוּ קְטִלִין לִיָּה וְאוֹבְדִין לִיָּה
מַעֲלָמָא. וּבְגֵין דָּא (איוב ד) זָכַר נָא מִי הוּא נָקִי אָבֵד דָּא
פְּנִחַס. וְאִיפֹה יִשְׂרָיִם נִכְחָדוּ, אֵלִין דְּמַכְשִׁירִין עוֹבְדֵיהוֹן
קַמִּי מַלְכָּא, וּמִקְנָיִן עַל שְׁמִיָּה, וּמִקְדָּשֵׁין לִיָּה בְּרַבִּים.
הָכִי מִקְדָּשֵׁין לִיָּה לְעֵילָא, בֵּין מִמְּנֵן דְּשְׂאָר עַמִּין,
וְאֲשַׁתְּמוּדְעִין לִיָּה כֹּל מִמְּנָא בְּכַנּוּיָהּ. אָבֵל יִשְׂרָאֵל
אֲשַׁתְּמוּדְעִין לְעֵילָא כֹּלָא בְּשֵׁם יְהו"ה, דְּאִיהוּ חֵי כֹּל
כַּנּוּיִין.

וְכִל שֵׁם וְכַנּוּי סְהִיד עָלֶיהָ, א"ל סְהִיד עָלֶיהָ, דְּאִית לִיָּה
יְכוֹלֵת עַל כָּל אֵל, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (איוב ה) אֲנִי
אֲדַרְשׁ אֵל אֵל. אֵל, מֵאִרִי דְאֵל. אֱלֹהִים סְהִיד עָלֶיהָ,

וְכִי שֵׁם וְכַנּוּי מַעִיד עֲלָיו. א"ל מַעִיד עֲלָיו שֵׁי שֶׁ לוֹ יְכַלֵּת עַל כָּל אֵל, זְהוּ שְׁכַתוֹב אֲנִי אֲדַרְשׁ אֵל אֵל - בַּעַל הָאֵל. אֱלֹהִים מַעִיד עֲלָיו שֶׁהוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים. אֲדַנְיִי מַעִיד עֲלָיו שֶׁהוּא אֲדוֹנִי

הַאֲדוֹנִים. גַּם כִּף כָּל שֵׁם. שְׁלֹכֶל
(ספירה ומלאכה) מִלְאָךְ יֵשׁ שֵׁם יְדוּעַ,
לְהוֹדִיעַ לְכָל פֶּת בְּאוֹתוֹ שֵׁם שֶׁל
מִלְכוֹ. אֲבָל יִשְׂרָאֵל נוֹדְעִים לוֹ
בִּיהוָה.

וְסוּד הַדְּבָר - לְכֹן אָדָם אֶחָד
יְכוּלִים לְהִיּוֹת כַּמָּה סוּסִים, גַּם
כִּף כָּל יִשְׂרָאֵל הֵם בְּנֵי שֶׁל אָדָם,
וְכָל בֶּן צָרִיף לְהִיּוֹת לוֹ לְאָבִיו
כַּסּוּס וְכַחֲמוֹר לְמִשְׁוִי, וְלִמְהוּי
כַּפּוּף תַּחֲתוּי, וְהֵאֵי אִיהוּ רִזָּא (תהלים לו)
אָדָם וּבַהֲמָה תוֹשִׁיעַ ה'. שֶׁהוּא בֶּן
שֶׁל אָדָם, וְעוֹשֶׂה עֲצָמוֹ כַּבַּהֲמָה
תַּחֲתוּי.

וְכֵן זוּהִי מִצְוַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּף
הוּא בַּתּוֹרָה לְהִיּוֹת אִחַ מִיבֵם אֵת
אִשְׁתֵּי אַחֲיוֹ לַעֲשׂוֹת בֶּן לְאָחִיו, כְּדִי
שֶׁלֹּא יֵאבֵד מְאוֹתוֹ עוֹלָם. וְזוּהוּ
כַּמוֹ סוּד כְּלָאִים בְּצִיּוּצִית. שְׂאֲמָרוּ,
מֵה שְׂאֲסָרְתִי לְךָ כָּאֵן - הַתַּרְתִּי לְךָ
כָּאֵן. אֲסָרְתִי לְךָ כְּלָאִים שֶׁל
הָעוֹלָם - הַתַּרְתִּי לְךָ כְּלָאִים שֶׁל
צִיּוּצִית. אֲסָרְתִי לְךָ אִשְׁתֵּי אִחַ -
הַתַּרְתִּי לְךָ יְבָמָה. כְּגוֹן מְרַפְיָבִים
תַּפּוּחִים אוֹ דְקָלִים מִיֵּן בְּמִינּוֹ,
וְאֲסוּר לְהַרְפִּיב מִיֵּן בְּשְׂאֵינּוֹ מִינּוֹ.
וְנֶאֱמָר בּוֹ (דברים ט) כִּי הָאָדָם עֵץ
הַשָּׂדֶה. וּבִיבָמָה מְרַפְיָבִים מִיֵּן
בְּשְׂאֵינּוֹ מִינּוֹ, כְּדִי שֶׁלֹּא תֵאבֵד
(להאביד) נַפְשׁ הַמֵּת, (שם כה) וְלֹא
מִיִּשְׂרָאֵל.

וְזוּהוּ סוּד הַגְּלִגּוּל. לְגַלְגַּל אֵינִי
תְּנוּעָה בְּלִי אֲמַת הַמַּיִם, גַּם כִּף
אֲמַת הַמַּיִם סוּד שֶׁל אוֹת ו', בַּה
נַעֲשֶׂה הַגְּלִגַּל גְּלִגּוּל. וְסוּד הַדְּבָר
- מֵה גְלִגַּל אֵינִי לוֹ תְּנוּעָה בְּלֹא
אֲמַת הַמַּיִם - גַּם כִּף גְּלִגַּל הוּא י'
וְאֵינִי לוֹ תְּנוּעָה בְּלִי אֲמַת מַיִם,
שֶׁהִיא ו'. יְבָמָה ה'. לְזֶה הוּא
בִּינְיָ"ה בִּינְיָ"ה. בְּאוֹת י' בְּרָא אֵת
הָעוֹלָם הַבָּא, עוֹלָם אֶרֶץ, שֶׁהוּא
ו'.

דְּאִיהוּ אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים. אֲדַנְי סְהִיד עָלֶיהָ, דְּאִיהוּ אֲדוֹנֵי
הַאֲדוֹנִים. אוֹף הָכִי כָל שֵׁם. דְּכָל (ספירה ומלאכה) מִלְאָךְ אִית
לְכָל חַד שֵׁם יְדוּעַ, לְאִשְׁתַּמּוּדְעָא לְכָל פֶּת בַּהֲהוּא שֵׁם
דְּמִלְכָּא דִּילֵיהָ. אֲבָל יִשְׂרָאֵל, אִשְׁתַּמּוּדְעָן לִיהַ בִּיהוָה.

וְרִזָּא דְמִלְכָּה, בַּר נֶשׁ חַד וְכִיל לְמַהוּי לִיהַ כַּמָּה סוּסוּן,
אוֹף הָכִי כָל יִשְׂרָאֵל אֵינּוֹן בְּנוֹי דְאָדָם, וְכָל בְּרָא
צָרִיף לְמַהוּי לִיהַ לְאָבִיו כַּסּוּס וְכַחֲמוֹר לְמִשְׁוִי, וְלִמְהוּי
כַּפּוּף תַּחֲתוּי, וְהֵאֵי אִיהוּ רִזָּא (תהלים לו) אָדָם וּבַהֲמָה
תוֹשִׁיעַ י'. דְּאִיהוּ בְּרָא דְאָדָם, וְעַבִּיד גְּרַמְיָה כַּבַּהֲמָה
תַּחֲתוּי.

וּבְגִין דָּא אִיהוּ פְקוּדָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּאוֹרִינְיָא,
לְמַהוּי אִחַ מִיבֵם לְאִתְמַיְה דְאָח, לְמַעַבַּד בְּרָא
לְאָחִיו, בְּגִין דְלָא יִתְאַבִּיד מַהֲהוּא עַלְמָא. וְהֵאֵי אִיהוּ
כְּגוֹן רִזָּא דְכְּלָאִים בְּצִיּוּצִית. דְאָמְרוּ, מֵה שְׂאֲסָרְתִי לְךָ כָּאֵן,
הַתַּרְתִּי לְךָ כָּאֵן. אֲסָרְתִי לְךָ כְּלָאִים דְעַלְמָא, הַתַּרְתִּי לְךָ
כְּלָאִים דְצִיּוּצִית. אֲסָרְתִי לְךָ אִשְׁתֵּי אִחַ, הַתַּרְתִּי לְךָ יְבָמָה.
כְּגוֹן מְרַכִּיבִים תַּפּוּחִים אוֹ דְקָלִים מִן בְּמִינּוֹ. וְאֲסוּר
לְהַרְפִּיב מִיֵּן בְּשְׂאֵינּוֹ מִינּוֹ. וְאִתְמַר בִּיהַ (דברים ט) כִּי הָאָדָם
עֵץ הַשָּׂדֶה. וּבִיבָמָה מְרַפְיָבִין מִיֵּן בְּשְׂאֵינּוֹ מִינּוֹ, בְּגִין דְלָא
לְתַאבִּיד (להאביד) נַפְשׁ הַמֵּת. (דברים כה) וְלֹא יִמְחָה שְׁמוֹ
מִיִּשְׂרָאֵל.

וְהֵאֵי אִיהוּ רִזָּא דְגְלִגּוּל. גְּלִגַּל לִית לִיהַ תְּנוּעָה בְּלֹא אֲמַת
הַמַּיִם, אוֹף הָכִי, אֲמַת הַמַּיִם רִזָּא דְאֵת ו', בִּיהַ
אֲתַעְבִּיד גְּלִגַּל גְּלִגּוּל. וְרִזָּא דְמִלְכָּה, מֵה גְלִגַּל אֵינִי לוֹ
תְּנוּעָה בְּלֹא אֲמַת הַמַּיִם, אוֹף הָכִי, גְּלִגַּל אִיהוּ י', וְלִית
לִיהַ תְּנוּעָה בְּלֹא אֲמַת הַמַּיִם דְאִיהוּ ו'. יְבָמָה ה'. לְהֵאֵי
אִיהוּ בִינְיָ"ה בִּינְיָ"ה. בְּאוֹת י' בְּרָא עַלְמָא דְאֵתִי, עוֹלָם
אֶרֶץ, דְאִיהוּ ו'.

בְּגִין דָּא, מָאֵן דְלִית לִיהַ בֶּן, לָאו אִיהוּ מְבַנֵּי עַלְמָא דְאֵתִי,
דְּיִמָּא לְקַבְלֵיהַ, וּמַגִּיָּה נַפִּיק, מְבַיְנִיָּהוּ ו', וּמַגִּיָּה

בְּגִין זֶה מִי שְׁאֵינִי לוֹ בֶּן אֵינּוֹ מְבַנֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, שֶׁהֵימָּן לְמוֹלוֹ, וּמְמַנּוֹ יֵצֵא, מְבַיְנֵיהֶם ו', וּמְמַנּוֹ
נִחְלָקִים כַּמָּה נְחִלִים שֶׁמְסוּבְכִיבִים אֵת הָעוֹלָם, עַד שְׁחוֹזְרִים לֵים שִׁיבְיָאוּ מִשָּׁם, וּמִשּׁוֹם זֶה אָמַר

הַפְּסוּק (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הַלְּכִים
אֶל הַיָּם וְהַיָּם אֵינָנו מְלֵא אֶל מְקוֹם
שֶׁהַנְּחָלִים וְגו'. עַד שְׁחֹזְרִים כְּמוֹ
שֶׁיִּצְאוּ.

גַּם כֶּף - (שם יב) וְהִרְחַח תְּשׁוּב אֶל
הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נִתְּנָה. כְּמוֹ שֶׁנֶּחַן
אוֹתָהּ שֶׁלְמָה אִם תְּשׁוּב בְּתִשׁוּבָה,
שֶׁהִיא בִינֵי"ה, בִּין י"ה, עֲלִיּוֹן.
אוֹת ה' עוֹלָה בְּאוֹת י' לְחַמְשִׁים,
עֶשֶׂר פְּעָמִים חֲמֵשׁ. הָרִי הִיא י"ם,
י"ה. בִּין, נְחָל שִׁיּוּצָא מֵהַיָּם
וְנִחְלַק לְכַמָּה נְחָלִים, כְּמוֹ אֵילָן
שֶׁמִּתְפַּשֵּׁט לְכַמָּה עֲנָפִים.

וְאִם לֹא חִזְרָה נִשְׁמָה שֶׁלְמָה כְּמוֹ
שֶׁהִשְׁתַּלְמָה, נֶאֱמַר בַּה (שם א) שֵׁם
הַיָּם שְׁבִים לְלֶכֶת, הִיא וְכָל
הַנְּשֻׁמוֹת הָאֲחֵרוֹת. גַּם כֶּף אֵינָנו
שֶׁלֵם כֶּכֶן אִם אֵין לוֹ בַת, שֶׁהִיא
הַעוֹלָם הַזֶּה, לְהִיּוֹת שֶׁלֵם בְּעוֹלָם
הַזֶּה שֶׁנִּכְרָא בַה. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב
(בראשית ב) אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם
וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם. (אלא)

יְהו"ו, (איוב לג) הֵן כָּל אֵלֶּה יַפְעַל
אֶל פְּעָמִים שְׁלוֹשׁ עָם גְּבָר.
וְהִרְשָׁעִים שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם (קהלת ח)
וּבְכֵן רְאִיתִי רְשָׁעִים קְבָרִים וְכָאוּ,
גְּרָמוּ (שמות לב) אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ
יִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר עֲלֵיהֶם (עמוס ב) עַל
שְׁלֹשָׁה פְּשָׁעֵי יִשְׂרָאֵל. אַחֲרֵי
שֶׁקִּלְקְלוּ עֲצָמָם שְׁלֹשׁ פְּעָמִים וְלֹא
זָכוּ בִּיהו"ו, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (קהלת יא)
מְקוֹם שֶׁיִּפּוֹל הָעֵץ שָׁם יְהוּא.
[ר]עַל אַרְבָּעָה לֹא אֲשִׁיכְנוּ, דְּהִינּוּ
ה'. וְדִדְנוּ בְּגִיהֶנֶם בְּמִשְׁחִית אֶף
וְחִמָּה.

וְרִבּוּשִׁים שֶׁל שְׁלֹשׁ אוֹתוֹת הַלְלוּ
נִדְרָעִים בְּקִשְׁת, שֶׁהֵם לָבָן, אָדָם
וְרִק. מִי שִׁיבָא בְּזִמְנָן אַחַד הוּא
לָבָן, בְּשָׁנֵי אָדָם, בְּשִׁלְשֵׁי רִיק.
וּמִשׁוּם שֶׁבְּעֵקֶב נִכְלְלוּ הָאוֹתוֹת,
וְנִשְׂרַשׁ הָאֵילָן וְנִנְטַע וְהִתְגַּדֵּל
וְנַעֲשֶׂה פְרֵי טוֹב - (ישעיה כט) לֹא

מִתְפַּלְגִין בְּמָה נְחָלִי, דְּאֵינּוּן מְסַבְּבִין עֲלֵמָא, עַד דְּחִזְרוּ
לְיִמָּא דְנִפְקוּ מִתְּפִז, וּבְגִין דָּא אֶמְר קְרָא, (קהלת א) כָּל
הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם אֵינָנו מְלֵא אֶל מְקוֹם
שֶׁהַנְּחָלִים וְגו'. עַד דְּאֶהְדְּרוּ כְּגוּוֹנָא דְנִפְקוּ.

אוֹף הִכִי, (קהלת יב) וְהִרְחַח תְּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נִתְּנָה.
כְּגוּוֹנָא דִּיהִיב לָהּ (דף רט"ו ע"א) שְׁלִימָתָא. אִם תְּשׁוּב
בְּתִיבְתָא, דְּאִיהוּ בִינֵי"ה בִּין י"ה, עֲלָאָה. אֵת ה' סְלִיקַת
בְּאֵת י' לְחַמְשִׁין, עֶשֶׂר זְמַנִּין חֲמֵשׁ. הָא אִיהוּ י"ם, י"ה.
כִּין, נְחָל דְנִפְק מִן יִמָּא, וְאִתְפַּלְגִי לְכַמָּה נְחָלִין, כְּגוּוֹנָא
דְּאֵילְנָא דְאִתְפַּשֵּׁט לְכַמָּה עֲנָפִין.

וְאִי לֹא חִזְרוּ נִשְׁמָתָא שְׁלִימָתָא, כְּגוּוֹנָא דְאִשְׁתַּלְמַת. אִתְמַר
בַּה, שָׁם הֵם שְׁבִים לְלֶכֶת, אִיהִי וְכָל נִשְׁמָתִין אִתְרַנִּין.
אוֹף הִכִי לֹאוּ אִיהוּ שְׁלִים כְּכֵן, אִי לִית לִיה בַת, דְּאִיהוּ
עֲלֵמָא דִין, לְמַהוּי שְׁלִים בְּהֵאֵי עֲלֵמָא דְאִתְבְּרִי בַה, הִדָּא
הוּא דְכְּתִיב, (בראשית ב) אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ
בְּהַבְרָאָם. (אלא)

יְהו"ו, (איוב לג) הֵן כָּל אֵלֶּה יַפְעַל אֶל פְּעָמִים שְׁלֹשׁ עָם
גְּבָר. וְרִשְׁיַעֲיָא דְאִתְמַר בְּהוּן, (קהלת ח) וּבְכֵן רְאִיתִי
רְשָׁעִים קְבוּרִים וְכָאוּ, גְּרָמוּ אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל, דְּאִתְמַר
עֲלֵיהוּ, (עמוס ב) עַל שְׁלֹשָׁה פְּשָׁעֵי יִשְׂרָאֵל. בְּתַר דְקִלְקְלוּ
גְּרַמְיָהוּ חֵלֶת זְמַנִּין, וְלֹא זָכוּ בִּיהו"ו, דְּאִתְמַר בִּיה (קהלת
יא) מְקוֹם שֶׁיִּפּוֹל הָעֵץ שָׁם יְהוּא. עַל אַרְבָּעָה לֹא אֲשִׁיכְנוּ,
דְּהִינּוּ ה'. וְאִתְדְּנוּ בְּגִיהֶנֶם, בְּמִשְׁחִית אֶף וְחִימָה.

וְלִבּוּשִׁין דְחֵלֶת אֲתוּוֹן אֵילָן, אִשְׁתַּמוּדְעִין בְּקִשְׁת, דְּאֵינּוּן
חִיּוֹר סוּמְק וְרִיק. מָאן דִּיתִי בְזִמְנָא חֲדָא,
אִיהוּ חִיּוֹר. בְּתַנְיָא, סוּמְק. בְּתַלְיַתָּא, רִיק. וּבְגִין
דְּבִנְעֻקב אִתְפַּלְלוּ אֲתוּוֹן, וְאִשְׁתַּרְשׁ אֵילְנָא וְאִתְנַטַּע
וְאִתְרַבָּא, וְאִתְעֵבִיד אֵיבָא טְבָא, (ישעיה כט) לֹא עֲתָה יִבּוֹשׁ
יַעֲקֹב וְלֹא עֲתָה פָּנָיו יִחְוֹרוּ, לְמַהוּי מְרַבְּכַתִּיה בּוּצָר הָרַע,
דְּאִיהוּ נַחֲשׁ, וְכָל מִינֵי חִיָּה כִּישָׂא. וּבְגִין דָּא, (הושע יב)

עֲתָה יִבּוֹשׁ יַעֲקֹב וְלֹא עֲתָה פָּנָיו יִחְוֹרוּ, לְהִיּוֹת מְרַבְּכַתִּי בּוּצָר הָרַע, שֶׁהוּא נַחֲשׁ וְכָל מִינֵי חִיָּה
רַעָה, וּמִשׁוּם זֶה - (הושע יב) וַיִּשְׂרַח אֶל מְלֶאכֶף וַיּוֹכֵל. וּמִשׁוּם שֶׁאָדָם נִקְרָא אֵילָן, הוּא סוּד זֶה לְאֵילָן

שננטע במקום שלא עושה פרי, מה עשה? עקר אותו ונטעו במקום אחר. ומשום זה פשוטה בעלי המשנה, שלא היה מחזק להיות עקר, עד שהלך לארץ ישראל ונטע שם באשה.

גם כף צדיק, שהוא מטלטל במקום למקום, מבית לבית, כאלו יבא בגלגול פעמים רבות, והינו (שמות ב) ועשה חסד לאלפים לאהבינו, עד שיזכה לעולם הבא) שלם. אבל לרשעים לא מביאים יותר משלש פעמים. ואם חזר בתשובה, נאמר בו גלות מכפרת עון. ומשום זה פשוטה בעלי המשנה, צדיקים שוב אינן חוזרים לעפרם.

אָלָא רומז, (ויקרא יד) ועפר אחר יקח וטח את הבית. (איוב לד) ואדם על עפר ישוב. (קהלת יב) וישוב העפר על הארץ כשהיה. משום שהוא מנגע, ואין בו אלא אשה רעה, יצר הרע, שנאמר בה אשה רעה צרעת לבעלה. מה תקנתו? יגרשנה ויתרפא, שהיא גורמת (בראשית כג) ויגרש את האדם. האדם - זו הנשמה. א"ת - בת זוג האדם. (משלי כז) בצפור נודדת מן קנה בן איש נודד ממקומו. ומשום זה, (תהלים פד) גם צפור מצאה בית, הינו יבמה. ודרור קן לה, הינו גואל. אשר שתה אפרחיה, בן ובת. אשרי מי שעושה (לחם קן), (ויקרא כה) וגאל את ממפר אחיו, שהוא מכור בעבור מה שלא שלו.

ומשום זה אמר משה, (דברים א) ויתעבר ה' בי למענכם. כאן הוא סוד העבור. רועה נאמן השאיר ששים רבוא, כמה פעמים שבא בגלגול, ומשום זה זכות פלם תלה בו הקדוש ברוך הוא.

ומשום זה פשוטה חכמים, אשה אחת ילדה במצרים ששים רבוא בכרס אחד. ואף על גב שחכמים פשוטה בדברים אחרים - שבעים פנים לתורה.

וישור אל מלאך ויוכל. ובגין דאתקרי אדם אילנא, איהו דא דא, לאילנא דאתנטע באתר דלא עביד איבא. מה עבד. עקר ליה ונטעיה באתר אחרא. ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין דלא הוי מוחזק למהוי עקר, עד דאזיל לארץ ישראל, ואתנטע תמן באתתא.

אוף הכי צדיק, דאיהו מטלטל מאתר לאתר, מבית לבית, כאלו ייתי בגלגולא זמנין סגיאיין. והיינו (שמות כ) ועושה חסד לאלפים לאוהביו, עד דיזכה לעלמא (דאמי) שלים. אבל לחיביבא, לא איתיה ליה יתיר מתלת זמנין. ואי חזר בתיובתא, אתמר ביה גלות מכפרת עון. ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין, צדיקים שוב אינן חוזרים לעפרם.

אָלָא קא רמיז, (ויקרא יד) ועפר אחר יקח וטח את הבית. (איוב לד) ואדם על עפר ישוב. (קהלת יב) וישוב העפר על הארץ כשהיה. בגין דהוא מנגע, ולית ביה אלא אשה רעה, יצר הרע, דאתמר בה אשה רעה צרעת לבעלה. מאי תקנתיה. יגרשנה ויתרפא. דאיהי גרמת (בראשית ג) ויגרש את האדם האדם, דא נשמתא. א"ת, בת זוגו דאדם. (משלי כז) בצפור נודדת מן קנה בן איש נודד ממקומו.

ובגין דא, (תהלים פד) גם צפור מצאה בית, הינו יבמה. ודרור קן לה, הינו גואל, אשר שתה אפרחיה, בן ובת. זפאה איהו מאן דעבד (ליו) קינא, (ויקרא כה) וגאל את ממפר אחיו. דאיהו מכור בעבור דלאו דיליה.

ובגין דא אמר משה, (דברים א) ויתעבר ה' בי למענכם. הקא הוא סוד העבור. רעיא מהימנא, שזיב שתיין רבוא, כמה זמנין דאתי בגלגולא, ובגין דא זכות פלהו תליא קדשא בריך הוא ביה. ובגין דא אוקמוהו רבנן, אשה אחת ילדה במצרים ששים רבוא בכרס אחד. ואף על גב דאוקמוהו רבנן במלין אחרנין, שבעים פנים לתורה.

ומשום זה פשוטה חכמים, אשה אחת ילדה במצרים ששים רבוא בכרס אחד. ואף על גב שחכמים פשוטה בדברים אחרים - שבעים פנים לתורה.

שָׁכַן דָּרָךְ בְּעַלְי הַסּוּדוֹת: אוֹמְרִים
מְרַגְלִית לְתַלְמִידֵיהֶם, וְלֹא נוֹדְעוּ
בּוֹ בְּרַמְזוֹה, חוֹזֵר לָהֶם אוֹתוֹ דָּבָר
בְּדַבְרֵי שְׁחוֹק, כְּמוֹ אוֹתוֹ שֶׁאָמַר,
בִּיצָה אַחַת הַפִּילָה שְׁשִׁים כֶּרֶפִּים.
וּבָאָה בִּיצָה וְנִפְלָה מֵעוֹף שְׁהִיָּה
פּוֹרַח בְּאֵוִיר וְהִכְתִּה שְׁשִׁים
כֶּרֶפִּים אֵלָיו. וּבְעַלְי לִיצְנוֹת אָמְרוּ
שֶׁלֹּא אָמַר הוּא, רַק שָׁבָן אָדָם
כְּתֹב שְׁשִׁים כֶּרֶפִּים, וּבָאָה בִּיצָה
שִׁיצָאָה מֵעוֹף וּמִחֻקָּה שְׁשִׁים
כֶּרֶפִּים שֶׁל כְּתִיבָה. וְחָס וְשָׁלוֹם
שֶׁבְעַלְי הַתּוֹרָה אוֹמְרִים דְּבָרֵי
שְׁחוֹק וְדַבְרִים בְּטָלִים בַּתּוֹרָה.

אָרְאָה כִּף פְּרֻשָׁה, (דברים כב)
אֶפְרָחִים - אֵלָיו בְּעַלְי מִשְׁנָה. אוֹ
בִּיצִים - אֵלָיו בְּעַלְי מִקְרָא. וּכְמוֹ
שֶׁנִּפְלָל מֵאוֹתוֹ אֶפְרוֹחַ, שֶׁהוּא בַר
נִפְלִי, נִפְלִית בִּיצָה שֶׁהוּא אֶתְרוֹג
שֶׁעוֹר שְׁכַבְיָצָה, וּבִגְלִלָה נֶאֱמַר
(עמוס ט) בְּיוֹם הַהוּא אֶקִּים אֶת סַפְת
דְּוִיד הַנּוֹפֶלֶת. וְנִפְלָו עֲמָה (שיר ו)
שְׁשִׁים הָמָה מְלָכוֹת, שֶׁהֵם
כְּרוֹכִים בָּהֶן, כְּגוֹן כִּיצַד כּוֹרְכִים
אֶת שְׁמַע. וְהֵם כְּנֻגַד שְׁשִׁים
מִסְכָּתוֹת. וְעַלְמוֹת אֵין מִסְפָּר, אֵלֹ
(תהלים מה) בַּתּוֹלוֹת אַחֲרֵיהָ
רַעוּתֶיהָ, שֶׁהֵן הַלְכוֹת שְׁאֵין לָהֶן
חֻשְׁבוֹן.

וְאוֹתוֹ אֶפְרוֹחַ הוּא כֵּן גִּי'ה, הוּא
בַּתּוֹף חֲמִשִּׁים שְׁעָרֵי בֵּינֵי"ה, דְּהִינּוּ
גִּי'ה חֲמֵשׁ פְּעָמִים עֶשֶׂר, ו' הוּא
נִפְּוֹל שֶׁנִּפְּוֹל אַחַר אוֹתָהּ שֶׁנֶּאֱמַר,
(ישעיה טד) אֵיךְ נִפְּוֹת מִשְׁמִים הִילֵל
כֵּן שְׁחַר. וְנִקְרָא נִפְּוֹל, וְלֹא נִפְּוֹל,
וְלֹא נִפְּוֹל. מִשּׁוּם שֶׁבּוֹ נִפְּוֹל יֵשׁ
י"ו, וְיורֵד בָּהֶם לְגַבֵּי ה' ה',
שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶן (רות א) וַתִּלְכְּנָה
שְׁתֵּיהֶן. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (דברים כב) שֶׁלַח
תְּשַׁלַּח. אַחַד מִבֵּית רֵאשׁוֹן, וְהַשְּׁנִי

מִבֵּית שְׁנֵי, לְהַקִּימָם. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (תהלים צ)
שֶׁ"שְׁמָחוּ הַ"שְּׁמִים וְ"תִגַּל הַ"אָרֶץ.
כֹּא וּרְאָה, הַשְּׁמֵשׁ הַזֶּה מִתְגַּלֶּה בְּיוֹם, וּמִתְפַּסֵּה בְּלִילָה, וּמֵאִיר בְּשְׁשִׁים רְבוּא כּוֹכְבִים. גַּם כִּף
רוּעָה הַנֶּאֱמָר, כְּשֶׁהַתְּפִסָּה מֵהָעוֹלָם, מֵאִיר בְּשְׁשִׁים רְבוּא נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אִם הַדּוֹר כְּרָאִי. וְזֶה

דְּהָבִי אַרְבַּע דְּמָאֲרֵי רִזִּין, אֶמְרִין מְרַגְלִית לְתַלְמִידֵיהוֹן,
וְלֹא אֲשַׁתְּמוּדְעוֹן בֵּיה בְּרַמְזוֹא, אֶהְדָּר לוֹן הַהוּא
מְלָה בְּמַלֵּי שְׁחוֹק, כְּגוֹנוֹא דְּהַהוּא דְּאָמַר, דְּבִיצָה אַחַת,
אֶפִּילַת שְׁתֵּין כֶּרֶכִּין. וְאַתָּא בִּיצָה וְנִפְּלַת מִן עוֹפָא דְּהוּהָ
פָּרַח בְּאֵוִירָא, וּמִחֻקָּא אֵלִין שְׁתֵּין כֶּרֶכִּין, וּמֵאִרִי דְּלִיצְנַתָּא
אָמְרוּ, דְּלֹא אָמַר הוּא אֵלָא דְּבַר נֶשׁ כְּתֹב שְׁשִׁים כֶּרֶכִּין,
וְאַתָּא בִּיצָה דְּנִפְּקַת מִן עוֹפָא וּמִחֻקַּת שְׁתֵּין כֶּרֶכִּין דְּכְתִיבָה.
וְחָס וְשָׁלוֹם דְּמֵאִרִי אֲרִיזִיתָא אֶמְרִין מְלִין דְּשְׁחוֹק, וְדַבְרִים
בְּטָלִים בְּאֲרִיזִיתָא.

אֵלָא הָא אוֹקְמוּהָ, (דברים כב) אֶפְרוֹחִים, אֵלִין מֵאִרִי מִשְׁנָה.
אוֹ בִּיצִים, אֵלִין מֵאִרִי מִקְרָא. וּכְגוֹנוֹא דְּנִפְּוֹל מִהַהוּא
נְפוּל, דְּאִיהוּ בַר נִפְּוִלִי, נִפְּוִלַת בִּיצָה דְּאִיהוּ אֶתְרוֹג שִׁיעוֹרָא
כְּכַבְיָצָה. וּכְגִינָה אַתְמַר (עמוס ט) בְּיוֹם הַהוּא אֶקִּים אֶת סַפְת
דְּוִיד הַנּוֹפֶלֶת. וְנִפְּוֹל עֲמָה (שיר השירים ו) שְׁשִׁים הָמָה מְלָכוֹת,
דְּאֵינּוֹן כֶּרֶכִּין בָּהֶן, כְּגוֹן כִּיצַד כּוֹרְכִין אֶת שְׁמַע. וְאֵינּוֹן
לְקַבֵּל שְׁשִׁים מִסְכָּתוֹת. וְעַלְמוֹת אֵין מִסְפָּר, אֵלִין (תהלים
מה) בַּתּוֹלוֹת אַחֲרֵיהָ רַעוּתֶיהָ, דְּאֵינּוֹן הַלְכוֹת, דְּלִית לוֹן
חֻשְׁבוֹן.

וְהַהוּא נִפְּוֹל אִיהוּ כֵּן גִּי'ה אִיהוּ בַּתּוֹף חֲמִשִּׁין תְּרַעִין
דְּבִינֵי"ה, דְּהִינּוּ גִי'ה חֲמֵשׁ וְזִמְנִין עֶשֶׂר ו' אִיהוּ
נִפְּוֹל, דְּנִפְּוֹל בַּתֵּר הַהִיא דְּאַתְמַר, (ישעיה טד) אֵיךְ נִפְּוֹלַת
מִשְׁמִים הִילֵל כֵּן שְׁחַר וְאֶקְרִי נִפְּוֹל, וְלֹא נִפְּוֹל, וְלֹא נִפְּוֹל.
בְּגִין דְּבִיה נִפְּוֹל י"ו וְנִחִית בְּהוֹן לְגַבֵּי ה' ה', דְּאַתְמַר
בְּהוֹן (רות א) וַתִּלְכְּנָה שְׁתֵּיהֶן. הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (דברים כב)
שֶׁלַח תְּשַׁלַּח חֵד מִבֵּית רֵאשׁוֹן וְתַנְיִנָא מִבֵּית שְׁנֵי, לְאֶקְמָא
לוֹן. הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (דף רט"ז ע"ב) (תהלים צ) שֶׁ"שְׁמָחוּ
הַ"שְּׁמִים וְ"תִגַּל הַ"אָרֶץ.

תָּא חֲזִי, הַאי שְׁמָשׂא אַתְגַּלֵּא בִּימָמָא, וְאַתְפַּסָּא בְּלִילָא.
וְנַהִיר בְּשְׁתֵּין רְבוּא כְּכַבְיָא. אוֹף הִכִּי רַעִיא מְהִימָנָא,

מִבֵּית שְׁנֵי, לְהַקִּימָם. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (תהלים צ)
שֶׁ"שְׁמָחוּ הַ"שְּׁמִים וְ"תִגַּל הַ"אָרֶץ.
כֹּא וּרְאָה, הַשְּׁמֵשׁ הַזֶּה מִתְגַּלֶּה בְּיוֹם, וּמִתְפַּסֵּה בְּלִילָה, וּמֵאִיר בְּשְׁשִׁים רְבוּא כּוֹכְבִים. גַּם כִּף
רוּעָה הַנֶּאֱמָר, כְּשֶׁהַתְּפִסָּה מֵהָעוֹלָם, מֵאִיר בְּשְׁשִׁים רְבוּא נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אִם הַדּוֹר כְּרָאִי. וְזֶה

סוד הגלגול שאמר עליו קהלת
(קהלת א) דור הלך ודור בא.
ופרשונה שאין דור פחות ממששים
רבוא. והארץ לעולם עמדת - זו
כנסת ישראל, אותה שנאמר בה
(ישעיה טו) והארץ חדם רגלי, (בראשית
כח) והיה זרעך כעפר הארץ.

ועוד סוד אחר בארו התכמים,
הדור שהולך הוא הדור שבא.
הלך חגר בא חגר, הלך סומא בא
סומא. ועוד פרשונה תכמים,
שעתיד היה משה לקבל תורה
בדור המבול, אלא משום שהיו
רשעים, זהו שכתוב (שם ו) בשג"ם
הוא בשר. בשג"ם זה משה.
ולמה קרא לו בשג"ם? אלא
קהלת חסר ב' מבשג"ם לכסות
הדבר. אמר, (קהלת ח) אמרתי שגם
זה הבל.

ופרשונה על יתרו, למה נקרא
שמו קיני? שנפרד מקיני. גם
מנורה הקדושה ואמר, על זה
כתוב (בראשית ד) קניתי איש את
ית'ה. שראתה אותו ברוח
הקדש שעתידים בניו לשבת
בלשכת הגזית.

וגם כף רבי אלעזר בן פדת, שהיתה
דחוקה לו השעה, שלא היה לו
אלא קב חרובים מערב שבת
לערב שבת, כמו לרבי חנינא.
למה זה? לאחר שיצאה בת קול
ואומרת: כל העולם פלו אינו נזון
אלא בשביל חנינא בני.

א"ל הוא גרם קדם שהחריב ק"ב
מן י', שהוא יב"ק. גם כף לא
היה לו אלא קב חרובים, שאות
י' היא יחוד, וממנה באה נביעה
לאות ב', שהיא ברכה, והיא
קדש, וממנה מתקדש ק, שהיא
קדש. ורבי אלעזר בן פדת גרם
להיות חרובים שלו ק"ב, שהם
ק"דשה ב"רכה. גם כף לא היה

לו אלא קב חרובים. גם כף איוב בן יבמה היה, ומשום זה נענש על מה שפכר ארע לו.
והם שלא ידעו סוד זה, אמרו, בנים חיים ומזונות לא בזכות תלוי הדבר, אלא במזל תלוי

בתר דאתפניש מעלמא, נהיר בשתיין רבוא נשמתין
דישראל, אי דרא כדקא יאות. והאי איהו רזא דגלגולא,
דאמר עליה קהלת, (קהלת א) דור הולך ודור בא. ואוקמוה
דלית דור פחות ממששים רבוא. והארץ לעולם עומדת,
דא כנסת ישראל. ההיא דאתמר בה, (ישעיה טו) והארץ
הדום רגלי, (בראשית כח) והיה זרעך כעפר הארץ.

ועוד רזא אחרא אוקמוה רבנן, הדור שהולך הוא הדור
שבא, הלך חגר בא חגר, הלך סומא בא סומא.
ועוד אוקמוה רבנן, דעתיד הנה משה לקבל אורייתא
בדרא דטופנא, אלא בגין דהוה רשיעיא, הדא הוא
דכתיב, (בראשית ו) בשג"ם הוא בשר. בשג"ם זה משה.
ואמאי קרי ליה בשג"ם. אלא קהלת חסר ב' מן בשג"ם
לכסאה מלה. אמר (קהלת ח) אמרתי שגם זה הבל.

ואוקמוה על יתרו, למה נקרא שמו קיני, שנפרד מקיני.
גם בוצינא קדישא ואמר, על דא כתיב, (בראשית
ד) קניתי איש את ית'ה. דחזאת ליה ברוח הקדש,
דעתידין בנוי למיתב בלשכת הגזית.

ואוף הכי רבי אלעזר בן פדת, דהוה דחיקא ליה שעתא,
דלא הוה ליה אלא קב חרובין מערב שבת לערב
שבת, כמו לרבי חנינא. אמאי האי, בתר דהות בת קול
נפקת ואומרת, כל העולם פלו אינו נזון אלא בשביל
חנינא בני.

אלא איהו גרים קודם, דתרב ק"ב מן י', דאיהו יב"ק.
אוף הכי לא הוה ליה אלא קב חרובין. דאת י'
איהו יחוד, וממנה אתנא נביעו לאת ב', דאיהו ברכה,
ואיהו קדש, וממנה אתקדש ק, דאיהו קדש. ורבי אלעזר
בן פדת גרם למהווי חרובין דיליה ק"ב, דאינון ק"דושה
ב"רכה, אוף הכי לא הוה ליה אלא קב חרובין, אוף
הכי איוב בן יבמה הוה, ובגין דא אתענש, על מה דאירע
לו כפר.

ואינון דלא ידעי רזא דא, אמרי בני חיי ומזוני לאו
לו אלא קב חרובים. גם כף איוב בן יבמה היה, ומשום זה נענש על מה שפכר ארע לו.
והם שלא ידעו סוד זה, אמרו, בנים חיים ומזונות לא בזכות תלוי הדבר, אלא במזל תלוי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסְלִיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בזכות שמעון הצדיק ניגאל ברחמים

מפעל הזוהר העולמי

ערכת המגן הטובה ביותר, וביטול איום הטילים מעל עם ישראל

ביום ה' כ' חשון

יום הילולת הצה"ק המקובל רבי

מרדכי שרעבי זי"ע

אצל הציון של שמעון הצדיק זי"ע בשעה 8:30 בבוקר

**נתחיל ונגמור את כל הזוהר הקדוש
בשעה אחת**

כמו שרבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקורביו
ואמר: "שעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חול, היא כמו
שנה של למוד פשט ביום חול".

בואו ונקיים את התקנה של הצה"ק המקובל רבי יצחק אלפיה
זי"ע לגמור הפרד"ס לכה"פ פעם אחת בחיים

ושהקב"ה יזרו את גאולתנו בחסד וברחמים, וְהַבְטַחְתָּ הַרְשִׁיב־י (נשא קכד):
"דְבַדְא יִבְקֹון מִן גְּלוּתָא וּבְרַחְמִי".

בסיום הזוהר יחלקו חינם ספרים "ערכה של שעה", "גדולי ישראל והזוהר",
ועוד

מפעל הזוהר העולמי סניף י-ם

לפרטים ולהצטרפות : 0507-858393 – פקס: 02-9951300